Ἔτος Γ'. Ἐν Ἑρμουπόλει τῇ 9 Μαρτίου 1913. Ἀριθ. 113.

Τὸ Βῆμα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ "ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,,

ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΤΡΙΣ ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΝ

Ἰδιοκτήτης Ρ. ΓΑΒΑΛΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΕΘΑΝΕ ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἱστάμενον ἐπὶ τὰς ἐπάλξεις εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, μαχόμενον καὶ προμαχοῦντα τῶν δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔπληξε τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων ὁ δολοφόνος ὅσον καὶ ἀδόκητος, πάντως δ' ἀγνώστου προελεύσεως μόλυβδος.

Ἤγειρε πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Μακεδονικῆς Μητροπόλεως ὡς ἐρυμνὸν προπύργιον τὸ μέγα καὶ βασιλικὸν αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ ἐλώφασεν ἡ ἁρπακτικὴ βουλιμία πλεονεκτῶν ἀντιζήλων ἡ ἐμφανής, ἂν ὄχι καὶ τὰ σκότια αὐτῶν βουλεύματα καὶ ἐν τῇ ἐπιτελέσει ταύτῃ τοῦ ὑψίστου αὐτοῦ καθήκοντος ἔπληξεν αὐτὸν ἡ δολοφόνος σφαῖρα ἐκφύλου καὶ ἀποφωλίου τέρατος, ἀντιποιουμένου τὴν τιμίαν τοῦ Ἕλληνος προσωνυμίαν.

Καὶ πένθος βαθὺ καὶ ὀδύνη ἀνήκεστος ἐκάλυψε σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ἀρχηγοῦ τοῦ κράτους, ὅστις, καὶ ἂν διὰ φλογερᾶς καὶ θυελλώδους πνοῆς δὲν ὤθησε τὸν Ἑλληνικὸν Βουκέφαλον εἰς τὸ τέρμα εἰς ὃ αἱ ἱστορικαὶ παραδόσεις καὶ τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ἰδεώδη τὸν ἐκάλουν, πάντως ὅμως ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ σώφρων ὁδηγὸς καὶ ἀκοίμητος παραστάτης, δημιουργήσας αὐτὴν κατὰ τὸ μακρὸν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ διάστημα χώραν προόδου καὶ εὐνομίας, χώραν ἐργασίας καὶ πολιτισμοῦ, ἱκανὴν ἐν δεδομένῃ στιγμῇ νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς κληρονομίαν, ὡς τὰ πράγματα περιτράνως τὸ ἀπέδειξαν περὶ τὰς δυσμὰς τῆς μακρᾶς καὶ πολυκυμάντου Βασιλείας του.

Ἐπάλαιεν ἡ μικρὰ Ἑλλὰς διαρκῶς κατ' ἀπείρων προσκομμάτων κατὰ κινδυνωδῶν βουλιμιῶν ἰσχυρῶν καὶ βλέψεων δυσκαταγωνίστων, καὶ ἐν τούτοις ὑπερέκαμπτε τοὺς κινδύνους, βλέπουσα διηνεκῶς ριπταζόμενον, ἀλλ' οὐδέποτε καταποντιζόμενον, τὸ εὔθραστον ἀκάτιόν της ἐν μέσῳ τῆς τρικυμιώδους δίνης ἣν ἤγειρον αἱ καθ' ἡμῶν ἀπολυόμενοι λαίλαπες τῶν πολυειδῶν τῶν ἰσχυρῶν συμφερόντων, χάρις εἰς τὸν δεξιὸν οἰακοστρόφον καὶ τὴν ἐθελοθυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν τῶν ὑπευθύνως συμπραττόντων αὐτῷ, οἵτινες οὐχὶ ἅπαξ ἐθυσίασαν τὴν ἰδίαν αὐτῶν δημοτικότητα εἰς τὰ μεγάλα ἐθνικὰ συμφέροντα.

Τὸ ὑπέροχόν του ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς Βασιλικῆς ἀρχῆς καὶ τὸν πατριωτισμόν του ἐπεδείξατο ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους, καθ' οὓς ἀλεπάλληλα ἐπῆλθον ἐσωτερικὰ γεγονότα, ἐκθέσαντα εἰς κινδύνους ἐμφανεῖς οὐ μόνον τὸ πολιτειακὸν ἡμῶν καθεστὼς, ἀλλ' ἴσως καί τι πλέον.

Ἄλλος τις ἴσως, ἤττον εὐφυὴς, ἤττον πρακτικὸς, θ' ἀντέτασσε τὴν ἰσχὺν τοῦ κράτους κατὰ τῶν ἐκνόμων στρατιωτικῶν καὶ λαϊκῶν ἐξεγέρσεων, ἐκθέτων οὕτως, κατὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, εἰς κινδύνους καὶ ἐπικράτειαν καὶ δυναστείαν, ἄλλος ἤττον πατριώτης καὶ πλειότερον φίλαυτος, τὴν ἀτομικήν του φιλαυτίαν, τοῦ Ἐθνικοῦ συμφέροντος προτάσσων, θὰ ἐγκαταλίμπανεν ἴσως ἡμᾶς εἰς τὴν τύχην μας, παραιτούμενος ἀρχὴν ἧς ἕνεκεν τοιαύτας καὶ τοσαύτας πικρίας τὸν ἐπότισαν δι' ἐνεργειῶν κατευθυνομένων κατ' αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Δὲν ἐνήργησεν ὅμως οὕτως ὁ ἀείμνηστος Βασιλεύς. Δὲν ἀντετάχθη εἰς τὸν λαϊκὸν χείμαρρον, δὲν ἐγκατέλειψε τὸ ἔθνος εἰς τὴν τύχην του, ἀλλὰ, ἀπαρνηθεὶς ἑαυτὸν καὶ ἀφοσιωθεὶς, ἐτάχθη παράπλευρος πρὸς τὰ ὑπερεκχειλίζοντα λαϊκὰ ῥεύματα, καὶ κατώρθωσε νὰ τοῖς δώσῃ τὴν προσήκουσαν κατεύθυνσιν καὶ οὕτω ἐπανέφερε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ κράτος τοῦ Νόμου καὶ προσέδωσε τὸ ἀπωλεσθὲν κῦρος των εἰς τὰς καθεστηκυῖας ἐν τῷ κράτει ἐξουσίας. Ἤδη δ' ὅτε διὰ τῆς ὑπερόχου δράσεως τοῦ πορφυρογεννήτου στρατηλάτου μας, τοῦ θραύσαντος τὰ δεσμὰ ἑκατομμυρίων δούλων ἀδελφῶν, διὰ τῆς Βασιλικωτάτης αὐταπαρνήσεως τοῦ ἀϊδίου μνήμης Βασιλέως, ἀγωνιζομένου τὸν ὑπέρτατον ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν δικαίων ἀγῶνα καὶ διὰ τῆς ἀπαραμίλλου ἐργασίας πάντων τῶν πριγκήπων καὶ πριγκηπισσῶν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν δούλων ἀδελφῶν ἀγῶνος μας, ἀνέκτησεν ἡ δυναστεία ἅπασαν τὴν Βασίλειον αἴγλην της, μία ἐκφύλου σφαῖρα ἔκοψε τὸ νῆμα τόσον πολυτίμου διὰ τὸ Ἔθνος ὑπάρξεως καί: Ἀπέθανεν ὁ ἀϊδίου μνήμης Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α'. Ἀλλ' ἡ Βασιλεία δὲν ἀπέθανεν, ἂν ἀπέθανεν ὁ φορεύς, ὅθεν: Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ'.

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ο ΙΒ΄

Δὲν ἔχει ἄλλην ἱστορίαν ὁ νέος Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, πλὴν τῶν παραγνωρισθέντων ἀγώνων του πρὸς δημιουργίαν Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἀνταξίου τῆς ἀποστολῆς του καὶ τῶν ἀφθίτου δόξης δαφνῶν ἃς κατὰ τὸν τελευταῖον νικηφόρον πόλεμόν μας ἤρατο, ἡγούμενος στρατοῦ μορφωθέντος κατὰ σύστημα ὅπερ αὐτὸς εἰσηγήσατο καὶ ἐπιστρατευθέντος κατὰ Νόμους βασιζομένους ἐπὶ ὀργανισμοῦ ὃν τὸ ἔθνος γνωρίζει ὡς ὀργανισμὸν τοῦ Διαδόχου.

Ἡ ἱστορία του συνοψίζεται εἰς ὀλίγας λέξεις: **Ὀργανωτὴς τῆς νίκης καὶ ἐλευθερωτὴς τῆς Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου.**

Ποία ἔσεται ἡ Βασιλεία του προοιωνίζεται ἡμῖν εὐγλώττως τὸ πρὸς τὸν στρατὸν διάγγελμά του, δι' οὗ κηρύσσει τοῦ παρελθόντος τὴν λήθην καὶ τοὺς ἀρρήκτους δεσμοὺς αὐτοῦ πρὸς τὸν στρατὸν καὶ στόλον, ὧν αὐτὸς ἐστὶν ὁ ὑπέρτατος ἀρχηγός.

Βασιλεὺς οὗ ἡ δεσπόζουσα ἰδέα ἁρμονίζεται τόσον στενῶς πρὸς τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν παρέχει χρηστὰς ἐλπίδας μέλλοντος αἰσιωτέρου, καθ' ὃ δυναστεία καὶ ἔθνος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῶν ἀδαμαντίνων καὶ ἀρρήκτων δεσμῶν ἅτινα ἐσφυρηλατήθησαν ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν τῆς Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου ἀσφαλῶς θα ἴδωσι πληρουμένους τοὺς προαιωνίους πόθους τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δια τῆς δημιουργίας πατρίδος μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς.

Ἐμεγαλούργησαν καὶ ἐδοξάσθησαν τὰ ἔθνη ὧν οἱ Βασιλεῖς, πεποιθότες ἐπὶ τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους, κατώρθωσαν νὰ ἐμπνεύσωσι τὴν ἀκλόνητον αὐτῶν πεποίθησιν καὶ εἰς τὸν λαὸν ἐφ' οὗ βασιλεύουσι. Ὁ δὲ νέος Βασιλεὺς, ὁ ὁδηγῆσας τὰς Ἑλληνικὰς στρατιὰς διαρκῶς πρὸς τὴν νίκην, εἶναι Βασιλεὺς ὅστις ἐνέπνευσεν εἰς τὸν λαόν του τὴν αὐτοπεποίθησιν, διὰ δὲ τῆς πρώτης βασιλικῆς του πράξεως ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ εἰς τὸν λαόν του, ὅτι εἰς ὃ ὑψηλὸν σημεῖον ἤγαγε τὴν κοινὴν ἐπὶ τὰς δυνάμεις τὰς ἐθνικὰς συνείδησιν, ὡς στρατηλάτης, εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ἔτι ὑψηλότερον θὰ φέρῃ αὐτὴν ὡς βασιλεὺς, διαρκῶς μεριμνῶν περὶ τῆς στρατιωτικῆς τοῦ ἔθνους κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν συντάξεως.

Τὸ ἔθνος γηθόμενον ἤκουσε τὴν Βασιλικὴν ἐπαγγελίαν καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐχαιρέτισε τὸν νέον τῶν Ἑλλήνων Βασιλέα, ὁρκιζόμενον τὸν ὅρκον τὸν Βασιλικὸν, ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Αἵμου μέχρι τοῦ Λυβικοῦ πελάγους καὶ ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους μέχρι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου, διότι ὑπ' αὐτὸν, ὡς Κωνσταντῖνον τὸν ΙΒ΄., ἐλπίζει τὴν ἐντελῆ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἑνότητα καὶ τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ ἀποκατάστασιν. Γεννώμενον τὸ ἔθνος τὸν ἐχαιρέτησεν ὡς αὐθέντην τοῦ Μωρέως (Δοῦκα τῆς Σπάρτης) ἀνερχόμενον δ' ἐπὶ τὸν θρόνον τὸν προσαγορεύει ὡς Κωνσταντῖνον τὸν ΙΒ΄. διότι αὐτὸς εἶνε τὸ ζῶν σύμβολον τῆς Ἐθνικῆς μας ἀποκαταστάσεως.

Τὸν Κωνσταντῖνον τὸν ΙΒ΄. ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ ποθεῖ νὰ ἴδῃ στεφόμενον ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΙΑΣ
ΕΝ ΣΥΡΩ΄

Πολλῷ ἤδη πόρρω τῆς νυκτὸς ἦν, ὅτε ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηψεν ἐπὶ τὴν Ἑρμούπολιν τὸ ἀπαίσιον τῆς βασιλοκτονίας ἄγγελμα, φρίκη δὲ καὶ δέος καὶ κατάπληξις συνέσχε πᾶσαν καρδίαν καὶ δάκρυα εἰλικρινοῦς θλίψεως κατειλήβοντο ἀπὸ πολλοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ πρώτη κοινὴ πάντων σκέψις ἦν, ὅτι ἐπῆλθε σύγκρουσις μεταξὺ τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἑλληνικῶν καὶ Βουλγαρικῶν στρατευμάτων καὶ ὅτι τῆς συγκρούσεως ταύτης θύμα ἐγένετο ὁ πολυφίλητος τῆς Ἑλλάδος Βασιλεὺς, ἀγωνιζόμενος νὰ καταστείλῃ τὴν σύγκρουσιν, οἱ πάντες δὲ μετὰ δέους ἔσπευδον εἰς τὸ τηλεγραφεῖον διαπυνθανόμενοι τὰ κατὰ τὸ ὀλέθριον συμβεβηκὸς, μετὰ μιᾶς μυχίου ἐλπίδος, ὅτι νεώτεραι καὶ σαφέστεραι πληροφορίαι θὰ διέψευδον τὴν ἀπαισίαν εἴδησιν.

Ἀτυχῶς ἡ ἀρχικὴ εἴδησις πάντοτε παρέμενε βεβαία, ὅταν δ' ἐβεβαιώθη ὅτι, οὔτε σύγκρουσις οὔτε στάσις οἱαδήποτε συνέβη ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἀλλ' ὅτι ὁ δολοφόνος ἦτο Ἕλλην! μία κραυγὴ φρίκης, μία ὠργὴ ἀρᾶς καὶ ἀναθέματος ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ ἔγκατα ἑκάστου πολίτου, διότι ἦτο ὁ τρίτος ἀρχηγὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους εἰς οὗ τὴν ἀρχὴν ἐτίθετο βίαιον ἐξ Ἑλλήνων φυσικῶν αὐτουργῶν τέρμα.

Ὁ ἥλιος τῆς ἐπιούσης τοῦ ἀπαισίου ἀγγέλματος ἐφώτισε μίαν βαρέως πενθοῦσαν Ἑρμούπολιν, αἱ σημαίαι ἁπάντων τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν καταστημάτων, ὡς καὶ τῶν προξενείων τῶν φίλων δυνάμεων ἐπήρθησαν μεσίστιοι, τὰ ἐν τῷ λιμένι πλοῖα ἔφερον ἀνεστραμμένας τὰς κεραίας καὶ μεσιστίους τὰς σημαίας, βαρεῖς δ' οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἔψαλλον τὸ νεκρώσιμον ἄγγελμα, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἔφερεν ἐζωγραφισμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς στυγνῆς θλίψεως τὰ δείγματα, ἐπὶ τῷ ἀδοκήτῳ γεγονότι.

Ποίου Βασιλέως ἐστερήθη ἡ Ἑλλάς! αὐτὴ ἡ ἐπιφώνησις ἤρχετο ἀσυνειδήτως εἰς τὰ χείλη, ὁσάκις δύο ἢ τρεῖς συνηντῶντο καὶ ἔβλεπον τὸ περιαλγὲς τῆς ἐκφράσεως ἀλλήλων, διότι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, μολονότι, ἐν στιγμαῖς ἐθνικῶν ἀτυχημάτων καὶ ὁσάκις οἱ ἐθνικοὶ ἡμῶν πόθοι εὑρίσκοντο πρὸ ἀντιξόων περιστάσεων, ἐγένετο ὁ στόχος καθ' οὗ ἐξέσπα συνήθως ἡ ἀδυνατοῦσα νὰ ἐκδηλωθῇ ἄλλως λαϊκὴ ἀγανάκτησις, ἐλατρεύετο κατὰ βάθος ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του, οἵτινες τὴν πρὸς τὸν Βασιλέα ἀγάπην ἐξεδήλωσαν ἀρκετὰ ἐμφαντικῶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς 15 Αὐγούστου τοῦ 1909, ἂν ὄχι ἐν τῇ πρωτευούσῃ, τοὐλάχιστον εἰς τὰς λοιπὰς τοῦ Βασιλείου ἐπαρχίας.

Καὶ τὸ βαθὺ τῆς Ἑρμουπόλεως πένθος καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ τραγικοῦ τέρματος τῆς πολυτίμου ὑπάρξεως πολυφιλήτου Βασιλέως θὰ μείνῃ ἐπὶ μακροὺς ἐνιαυτοὺς ἀγήρω, παρὰ τὸν θυελλώδη ἐνθουσιασμὸν ὃν ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν Θρόνον ἀναρρήσει τοῦ δαφνηφόρου στρατηλάτου, τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐλευθερωτοῦ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἠπείρου, Κωνσταντίνου τοῦ ΙΒ΄.

Η ΔΙΑ ΤΟΝ κ. Λ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΝ
ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Τὸ πειθαρχικὸν Συμβούλιον εἰς ὃ παρεπέμφθη ὁ κυβερνήτης τῆς «Μακεδονίας» πλωτάρχης κ. ***Λ. Τσουκαλᾶς***, συνεπείᾳ ἐνεργειῶν Συριανῶν πατριωτῶν καί τινος ἀντιφερομένης αὐτῷ ἐκ συναδέλφων του κλίκας, τὸ προεδρευόμενον ἀπὸ μίαν ἀπὸ τὰς δόξας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ***τὸν ὑποναύαρχον κ. Π. Κοντουριώτην,*** ἐξέδοτο τὴν ὡς πρὸς τὰ τεθέντα αὐτῷ ἐρωτήματα ἀπόφασίν του ἀπαλλακτικὴν, διότι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Συμβούλιον, οἱ μόνοι ἁρμόδιοι, ὡς μόνοι ἐνδιαφερόμενοι, νὰ κρίνωσιν ἐπὶ θεμάτων εἰς τὸ ναυτικὸν ἀναφερομένων, δὲν ἐθεώρησαν τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Τσουκαλᾶ ἐν τῇ Λέσχῃ τῆς Ἑρμουπόλεως λεχθέντα ὡς θίγοντα τὸν στόλον καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικὸν, οὐδ' ἀποτελοῦντα ἀντιπειθαρχικὴν πρᾶξιν.

Ἀλλ' οἱ δικάσαντες καὶ ἀθωώσαντες ὑπέροχον ἀληθῶς ἀξιωματικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, τόσον ἐπιτυχῶς δράσαντα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου εἶναι οἱ ἥρωες οὓς θαυμάζει ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμὸς σφυρηλατοῦντας τὴν ναυτικὴν δόξαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος οἵτινες ἐξήτασαν καὶ ἔκριναν τὰ διάφορα περιστατικὰ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς περιωπῆς των. *Ἐδίκασαν ἀνδρικῶς, ὡς γνωρίζουσι καὶ νὰ μάχωνται ἀνδρικῶς.*

Ἀριθ. 1719.

Ὁ Νομάρχης Κυκλάδων, ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν

Διακηρύττουσιν ὅτι,

Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3321 ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου ε. ε. παραγγελίας τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου, ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ Νόμου ΓΤΟΔ΄. (1909) τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1909 Β. Διατάγματος καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1716 ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου ε. ε. διακήρυξιν ἡμῶν, ἡ πενταετὴς μίσθωσις ἰδιωτικοῦ οἰκήματος, διὰ κατάστημα τῆς Εἰσαγγελίας Σύρου.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνταῦθα εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον, τὴν 31 Μαρτίου 1913, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας.

Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῆς μνησθείσης διακηρύξεως κατατεθειμένης ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Εἰσαγγελίας.

Ἐν Σύρῳ τῇ 28 Φεβρουαρίου 1913.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ὁ Νομαρχῶν	Ὁ Εἰσαγγελεὺς	Ὁ Πρόεδρος
Α. Μεταξᾶς	*Ν. Κορφιωτάκης*	*Α. Γεωργόπουλος*

Μεγαλειότατον

Βασιλέα Κωνσταντῖνον

Ἀθήνας

Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἑρμουπόλεως πενθῶν ἐγκαρδίως ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἀειμνήστου Ὑμετέρου Πατρὸς ὑπὸ τὴν Βασιλείαν τοῦ ὁποίου τὸ Κράτος εὐημέρησε προαχθὲν ἐν τῇ ἐμπορίᾳ καὶ τῇ διομηχανίᾳ τὸ δὲ ἔθνος ηὐτύχησεν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτοῦ ὑποβάλλει εὐσεβάστως Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι συλλυπητήρια ἐκ βάθους ψυχῆς. Εὔχεται δὲ τῷ θεῷ διαφυλάττοι μακροχρόνιον Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, τὴν Α.Μ. τὴν Βασίλισσαν Σοφίαν, καὶ τοὺς βασιλόπαιδας πρὸς εὐτυχίαν σύμπαντος Ἔθνους, ὑποβάλλει συγχρόνως τὴν βεβαίωσιν πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι.

Τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἑρμουπόλεως

Ὁ Πρόεδρος	Οἱ Ἀντιπρόεδροι
Παν. Κ. Βοκοτόπουλος	***Θεόδ. Βελισσαρόπουλος***
	Παν. Μουτζουρόπουλος

Μέλη διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ἀναστ. Σπουργίτης
Πλυτελ. Φουστάνος
Π. Κουλούρης
Αὐγ. Δουκάκης
Ν. Μ. Ροῦσος

Ὁ Γραμματεὺς
Γεώργ. Π. Φουστάνος

Αὐτῆς Μεγαλειότητα

Βασίλισσαν Σοφίαν

Ἀθήνας

Ἐμπορικὸς σύλλογος Ἑρμουπόλεως λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλῃ εὐλαβῶς ἔκφρασιν ἀφοσιώσεως καὶ ἐνδόμυχα συγχαρητήρια ἐπὶ ἀναρρήσει Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, πλήρους ἐν

"ΤΟ ΒΗΜΑ"

Ὅροι Συνδρομῶν

Ἐνταῦθα ἐτησία . . . Δραχ. 8.
» ἑξάμηνος . . . » 5.
Ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι » 10.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. 12.

Πᾶσαι ἐν γένει αἱ καταχωρίσεις ἤτοι : Διατριβαί, Ἀγγελίαι, Δικαστικὰ κλπ. ἐνεργοῦνται κατ' ἀποκοπήν.

πιστοσύνης περὶ τῶν αἰσθημάτων Αὐτῆς ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ὑπὸ τὸ ἔνδοξον σκῆπτρον τοῦ Μεγαλειοτάτου Κωνσταντίνου τοῦ Λυτρωτοῦ.

Τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἑρμουπόλεως

Ὁ Πρόεδρος
Παν. Κ. Βοκοτόπουλος

Οἱ Ἀντιπρόεδροι
Θεόδ. Βελισσαρόπουλος
Παν. Μουτζουρόπουλος

Μέλη διοικητικοῦ Συμβουλίου
Ἀναστάσιος. Σπουργίτης
Παντελ. Φουστάνος
Π. Κουλούρης
Αὐγ. Δουκάκης
Ν. Μ. Ροῦσσος

Ὁ Γραμματεὺς
Γεωργ. Π. Φουστάνος

Μεγαλειοτάτην Βασίλισσαν Ὄλγαν

Ἀθήνας

Εὐλαβῶς ὑποβάλλομεν Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης θλίψεως τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἑρμουπόλεως συμμεριζομένου μυχίως μετὰ παντὸς τοῦ λαοῦ τὴν ὀδύνην ἐπὶ θανάτῳ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Πατρὸς τοῦ Ἔθνους, διότι ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐτοῦ καὶ ὑμῶν ἡ Ἑλλὰς ἐγένετο εὐδαίμων καὶ μεγάλη.

Τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἑρμουπόλεως

Ὁ Πρόεδρος
Παν. Κ. Βοκοτόπουλος

Οἱ Ἀντιπρόεδροι
Θεόδ. Βελισσαρόπουλος
Παν. Μουτζουρόπουλος

Μέλη διοικητικοῦ Συμβουθίου
Ἀναστάσιος. Σπουργίτης
Παντελ. Φουστάνος
Π. Κουλούρης
Αὐγ. Δουκάκης
Ν. Μ. Ροῦσσος

Ὁ Γραμματεὺς
Γεώργ. Φουστάνος

Αὐτοῦ Μεγαλειότητα
Βασιλέα Κωνσταντῖνον

Ἀθήνας

Σύλλογος Ἐμποροϋπαλλήλων Ἑρμουπόλεως ἐκφραζων τὴν ὀδύνην αὐτοῦ ἐπὶ τῇ μυσαρᾷ δολοφονίᾳ Σεπτοῦ ἡμῶν Ἄνακτος εὐλαβῶς ὑποβάλλει Ὑμῖν θερμότατα συλλυπητήρια εὐχόμενος ὅπως Ὕψιστος διαφυλάττῃ Ὑμέτερον Θρόνον κραταιῶν Ὑμᾶς πρὸς δόξαν σύμπαντος Ἑλληνισμοῦ.

Πρόεδρος
Ζ. Ἀντωνίνης

Γραμματεὺς
Δ. Τηλ. Μάνθος

Α. Μ. Βασιλέα Κωνσταντῖνον

Ἀθήνας

Ἐπὶ ἀπροόπτῳ ἀναγγελίᾳ στυγερᾶς δολοφονίας Σεπτοῦ ὑμῶν Πατρὸς καὶ Βασιλέως ἡμῶν Σύνδεσμος Ἀνδρίων ἐν ἐκτάκτῳ συνεδριάσει ἀπεδοκίμασε μετὰ βδελυγμίας ἐπικατάρατον κακοῦργον, ἀναθέσας ἡμῖν διαβιβᾶσαι Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι καὶ ἁπάσῃ Βασιλικῇ Οἰκογενείᾳ ἐγκάρδια εἰλικρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια.

Προεδρεύων
Μιχαὴλ Καζαμίας

Γραμματεὺς
Δ. Μανοῦσος

Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΡΟΝΤΙΣ

Ἀφ' ἧς ἡμέρας οἱ ἡλικιωμένοι αἰσθανθῶσιν, ὅτι στεροῦνται τῶν ἀναγκαίων δυνάμεων διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὰς συνήθεις αὐτῶν ἐργασίας, τοὺς τακτικοὺς περιπάτους, νὰ συνεχίσωσι τοὐτέστιν τὴν ζωήν, ἣν πρὸ ἐτῶν διῆγον, δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι βαίνουσι ταχέως πρὸς τὸν τάφον.

Αἱ ἐργασίαι αὗται καὶ οἱ περίπατοι ἀποτελοῦν ἐλαφρὰν μὲν καθημερινὴν ἄσκησιν, ἀλλ' ἀρκετὴν διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ὀργανικῶν λειτουργιῶν, τὴν πρόληψιν τῆς χαλαρώσεως, τὴν συγκράτησιν τῆς ὀρέξεως, τὴν ὑποβοήθησιν τῶν χωνεύσεων καὶ διὰ τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς. Στερούμενος τούτων ὁ γέρων καταπίπτει ταχέως καὶ ἀποθνήσκει.

Ἡ μεγαλη φροντὶς τῶν ἡλικιωμένων πρέπει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν συγκράτησιν τῶν δυνάμεών των.

Ἂς μάθουν οὗτοι, ὅτι ἡ διὰ τῶν Καταποτίων Πίνκ θεραπεία δύναται ἀποπελεσματικῶς νὰ συντελέσῃ εἰς τοῦτο.

Τὰ Καταπότια Πίνκ, τὰ ὁποῖα περιέχουσι σίδηρον, μαγγάνιον καὶ ἑτέρας οὐσίας ἐνισχυτικὰς τοῦ ὀργανισμοῦ ὑπὸ μορφὴν λίαν ἀφομοιώσιμον διὰ τὸν ὀργανισμόν, εἶνε ἄριστα δι' ἁπάσας τὰς ἡλικίας καὶ δι' ὅλας τὰς κράσεις.

Πωλοῦνται εἰς τὰ κυριώτερα φαρμακεῖα πρὸς δρ. 4 τὸ κυτίον ἢ δρ. 21 τὰ 6 κυτία. Διαρκὴς παρακαταθήκη εἰς τὰ ἐνταῦθα φαρμακεῖα Π. Καρβώνη, Ν. Παπαδάκη, Δ. Ντελοπουλου, Γ. Λυγεράκη, καὶ Ν. Βούλγαρη.

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι Δαμαλᾶς καὶ Σια, ἐν Πειραιεῖ.

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.

Τὰ γνήσια καταπότια Πίνκ φέρουν ἔξωθεν τοῦ κυτίου λευκὴν ταινίαν μὲ τὸ ὄνομα Δαμαλᾶς καὶ Σια, ἔσωθεν δὲ τὴν ὁδηγίαν τῆς χρήσεως ἑλληνιστί.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κυρίου ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΧΡ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ ἀσφαλίζονται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς καὶ 20 λεπτὰ αἱ εἰς τὸ ἄρτιον κληρούμεναι Λαχειοφόροι ὁμολογίαι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 19)1 Ἀπριλίου 1913 καθ' ἣν κληρωθήσονται 2,161 Λαχειοφόροι εἰς τὸ ἄρτιον.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Καθ' ἃ εἶχε προαγγελθῆ, χθὲς περὶ ὥραν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν, ἐνώπιον τῆς Βουλῆς συνεδριαζούσης, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὁ νέος Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων *ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ ΙΒ'*. ἔδιδε, συνεπείᾳ τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ Συντάγματος, τὸν Βασιλικὸν ὅρκον καὶ ὑπέγραφε τὸ σχετικὸν πρακτικὸν ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ ἀσφυκτικῶς συνωστιζομένου ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ τὰ θεωρεῖα ὡς καὶ τὰ πέριξ τῆς Βουλῆς πλήθους, ἐν ᾧ βαρὺς τῶν τηλεβόλων ὁ κέλαδος, ὑπερπηδῶν θαλάσσας καὶ ὄρη, κοιλάδας καὶ δρυμοὺς, ἔφερε μέχρι τῶν ἀπωτάτων ἄκρων πάσης τῆς Ἑλληνίδος γῆς τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα.

Ἀπὸ τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας προμεσημβρινῆς ὥρας τῆς χθὲς, τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος ἰθύνει ὁ δαφνηφόρος στρατηλάτης Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ'.

— Δὲν θὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ πληθυσμοὶ τῆς καταληφθείσης καὶ διανεμηθησομένης μεταξὺ τῶν συμμάχων χώρας περὶ τῆς ἐπιφυλασσομένης αὐτῆς τύχης, ἀλλ' αἱ κυβερνήσεις τῶν συμμάχων, λέγει ἡ ἐρατεινὴ «Ἑστία». Ἀλλὰ τότε ὁ ἀγὼν τῶν συμμάχων, παύει νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα ἀγῶνος ἀπελευθερώσεως καὶ μετατρέπεται εἰς ἀγῶνα κατακτήσεως, διότι δὲν πιστεύομεν, ὅτι θὰ εὑρεθῇ εἷς τῶν Ἑλλήνων τῆς Θράκης ἢ τῆς Μακεδονίας, ὅστις νὰ εἴπῃ ὅτι προτιμᾷ τὴν ὑπαγωγὴν του ὑπὸ τοὺς Βουλγάρους. Τουναντίον ἂν τεθῇ πρὸς αὐτοὺς τὸ ἐρώτημα πότερον προτιμῶσι, τοὺς Βουλγάρους ἢ τοὺς Τούρκους; πάντες μιᾷ φωνῇ θ' ἀπαντήσωσιν, ὅτι διὰ τοῦ πολέμου ἤλπισαν τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν, προκειμένου ὅμως περὶ ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς κύριον, προτιμῶσι τοὺς Τούρκους. Θὰ εἴπωσι δηλαδὴ αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ λέγουσιν οἱ πληθυσμοὶ τῶν ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καταληφθεισῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου.

— Τὸ δόγμα τῆς στρογγυλότητος τῶν ὁρίων καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ὅπερ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἀνέπτυξεν ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὰ νεῦρα του πρωθυπουργὸς, τὸ κατ' οὐδὲν διαφέρον ἀπὸ τὸ δόγμα τοῦ Hinterland, ὅπερ διετύπωσεν ὁ ἐν Λονδίνῳ πρεσβευτὴς τῆς Βουλγαρίας κ. Μαντζάρωφ, οὐδεμίαν ἐπιτρέπει πλέον ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὴν τύχην τῆς Θράκης καὶ τῆς πέραν τοῦ Ἀξιοῦ Νοτιανατολικῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Καβάλας, Σερρῶν καὶ Δράμας. Μέχρι τῆς χθὲς οἱ εὐφάνταστοι πατριῶται, ἀ-ραλῶς πιστεύοντες ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς εἶχεν ἀσφαλίσῃ τὰ ὅρια τοῦ Στρυμῶνος, ἐμάχοντο περὶ τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Νέστου χωρῶν, ἤδη ὅμως τὸ δόγμα τῆς στρογγυλότητος καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, καταδικάζει καὶ τὰς πέραν τοῦ Ἀξιοῦ Μακεδονικὰς χώρας, τὶς οἶδε δ' ἂν μέχρι τέλους ὁ πόλεμος καθ' ὃν τόσας ἐκερδίσαμεν αἱματηρὰς μάχας, καθ' ὃν ἠχμαλωτίσαμεν 70,000 ἐχθρικοῦ στρατοῦ καὶ κατελάβομεν τόσας πόλεις καὶ φρούρια, δὲν καταλήξῃ εἰς μόνην τὴν συνοριακὴν μεταρρύθμισιν, ἣν ηὔχετο ἡ συνθήκη τοῦ Βερολίνου, μὲ τὴν Κρήτην, καὶ τινας νήσους τοῦ ἀρχιπελάγους, ἐφ' ἧς μόνης ἔχομεν δικαιώματα, ὡς λέγουσιν οἱ Βούλγαροι. Τὶς οἶδε! τὸ δόγμα τῆς στρογγυλότητος καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης πολλοὺς ἐμπνέει φόβους!

— Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τοὺς πίνακας τῆς κινήσεως τοῦ λιμένος Θεσσαλονίκης, οὓς μετὰ περισσῆς εὐσυνειδησίας καὶ φιλοπονίας κατήρτισε καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὴν προϊσταμένην αὐτοῦ ἀρχὴν ὁ πλέον ἢ ἐπαξίως διευθύνων τὸ Ὑγειονομεῖον τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης ἔφεδρος στρατιωτικὸς ἰατρὸς καὶ βουλευτὴς Κυκλάδων κ. Κ. Ἀλαβάνος, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀφ' ἧς ἀνετέθη αὐτῷ ἡ πολύπονος ἐργασία τῆς διευθύνσεως τοῦ Ὑγειονομείου, ἤτοι ἀπὸ τῆς 1 Νοεμβρίου μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1912.

Κατὰ τοὺς πίνακας τούτους, τὰ κατὰ τὸ δίμηνον τοῦτο διάστημα καταπλεύσαντα εἰς τὸν λιμένα Θεσσαλονίκης πλοῖα ἐν γένει ἀνῆλθον ἐν συνόλῳ εἰς 510, χωρητικότητος τόνων 249 374 τὰ δὲ ἐκπλεύσαντα εἰς 522, χωρητικότητος τόνων 254806.

Τὴν πρωτίστην κίνησιν ἐν τῷ λιμένι τούτῳ ἔχει ἡ Ἑλληνικὴ σημαία μὲ 452 κατάπλους καὶ 461 ἀπόπλους, ἀμέσως κατόπιν ἀλλὰ μέγα ἀφεστῶσα, ἔρχεται ἡ Αὐστριακὴ μὲ 15 κατάπλους καὶ 15 ἀπόπλους, εἶτα ἡ Γαλλικὴ μὲ 11 κατάπλους καὶ ἰσαρίθμους ἀπόπλους, μετὰ ταύτην ἡ ἀγγλικὴ μὲ 8 κατάπλους καὶ 8 ἀπόπλους, ἡ Ρωσικὴ μὲ 5 κατάπλους καὶ 6 ἀπόπλους, ἡ Βελγικὴ μὲ 6 κατάπλους καὶ 7 ἀπόπλους, ἡ Ἰταλικὴ μὲ 4 κατάπλους καὶ 4 ἀπόπλους, ἡ Ρουμανικὴ μὲ 4 κατάπλους καὶ 4 ἀπόπλους, ἡ Γερμανικὴ μὲ τρεῖς κατάπλους καὶ ἰσαρίθμους ἀπόπλους καὶ ἡ Ὁλλανδικὴ καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ ἀνὰ ἕνα. Κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐσημειώθησαν 145 κατάπλοι καὶ ἴσοι ἀπόπλοι διατεθειμένων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους Ἑλληνικῶν πλοίων.

Ἐκ τῆς εὐσυνειδήτου ταύτης ἐργασίας τοῦ κυρίου Κ. Ἀλαβάνου συνάγεται τὸ πόρισμα, τὸ μὲν ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι λιμὴν κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικὸς εἰς τὴν ἐν γένει θαλασσίαν ἐμπορίαν οὕτινος χρησιμοποιεῖται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, τὸ δ' ὅτι ὑπὸ τὰς ἐκρύθμους ταύτας περιστάσεις καὶ κατὰ τὴν κυρίως χειμερινὴν περίοδον ἡ κίνησις τοῦ λιμένος εἶναι ἴση πρὸς τὴν κίνησιν τοῦ λιμένος τῆς Σύρου, ἑνὸς ἐκ τῶν ἐχόντων τὴν μεγαλειτέραν κίνησιν λιμένων τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀλλ ἂν τώρα ἐν ὥρᾳ πολέμου καὶ ὑπὸ μεταβατικὸν καθεστὼς τοιαύτην παρουσιάζῃ ὁ λιμὴν οὗτος κίνησιν, ὁποίαν ἄραγε θὰ παρουσιάσῃ ὅταν ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη καὶ παγιωθῇ τὸ Ἑλληνικὸν καθεστώς;

— Νέους πάλιν πανικοὺς εἴχομεν προχθὲς ὅτε τὸ ἡμέτερον ἀντιτορπιλικὸν «Νίκη» κατέπλευσεν ἐνταῦθα πρὸς ἀνθράκευσιν καὶ ὕδρευσιν. Ἅμα ὡς εἶδον μακρόθεν τὰς τρεῖς καπνοδόχους του χωρὶς νὰ διακρίνωσι καὶ τὴν σημαίαν, ἤρξαντο αἱ συγκινήσεις, τὰ βιαστικὰ, τὰ τηλεγραφήματα καὶ ἴσως ἴσως νὰ ἡτοιμάσθησαν καὶ πάλιν αἱ Ἰταλικαὶ σημαῖαι διὰ τὴν οἰκίαν καὶ τὰ ἐργοστάσια ἐπισήμων τινων ἐπαγγελομένων μὲν τὸν πατριώτην καὶ τὸν φιλελεύθερον, ἀζημίως πάντοτε, ἀλλὰ μεριμνώντων καὶ διὰ τὸ τομάρι καὶ τὸ ἔχειν των.

— Ὡς ἐμάθομεν ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ ἀπέφυγε νὰ πλησιάσῃ τὰ ἀριστοκρατικά μας κέντρα, φοβούμενος μή τι φρᾶσίς του τις, παρεξηγουμένη, ἔδιδε λαβὴν νὰ κατατεθῇ καὶ κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐδῶ θερμῶν πατριωτῶν καταγγελία τις, ἧς δὲν εἶναι εὐχερὲς νὰ προεικάσῃ τὰς συνεπείας, ὅσον μωρὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ

— Ἐν τακτικῇ συνεδριάσει τοῦ παρ' ἡμῖν λαμπροῦ Σωματείου «Χιακὴ Ἀδελφότης Σύρου» ἐξελέγησαν μέλη τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου οἱ κ. κ. Παῦλος Ν. Νεγροπόντης καὶ Ἰωάν. Ν. Ράλλης.

— Ἀντίκειται ἂν δὲν ἀπατώμεθα εἰς αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τῆς στοιχειώδους πλέον καθαριότητος καὶ εὐπρεπείας ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, μίαν τῶν κεντρικωτάτων καὶ πολυσυχνάστων τῆς πόλεως ἀρτηριῶν, ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον ρίπτει ἐπὶ τὴν πόλιν βλέμμα ὁ ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν ξένος σφήνωσις τῆς ἀσχημίας ἑνὸς τηγανιστηρίου ἢ τηγανιτζίδικου, ὅπως ὁ λαὸς ὀνομάζει τὰς τοιαύτας ἐγκαταστάσεις, πληροῦντος διὰ τῶν δυσωδῶν ἀτμῶν τοῦ φρυγομένου ἐλαίου ὁλόκληρον τὸν κατὰ τὴν κεντρικὴν ἀποβάθραν τοῦ λιμένος μας χῶρον καὶ προκαλοῦντος διὰ τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ἐκθέσεως τῶν ἀηδῶν του καρυκευμάτων, τὴν ἀηδίαν καὶ τὸν ἔμετον εἰς τοὺς ἐκεῖθεν διερχομένους. Τὸ πρᾶγμα φέρομεν εἰς γνῶσιν τῆς Ἀστυνομίας, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι θὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἄρσεως τῆς ἀσχημίας ταύτης, ἱκανοποιοῦσα τὴν αἰσθητικὴν τῶν συμπολιτῶν μας ὧν πλεῖστοι παρεπονέθησαν ἡμῖν διὰ τὴν ἀηδίαν ταύτην.

— Σεμνὸν ἐτελεῖτο τὸ παρελθὸν Σάββατον μνημόσυνον ἐν τῷ ἐνταῦθα ἐνοριακῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ πρὸ ἔτους ἀποβιώσαντος πολυτίμου συμπολίτου μας **Ἰωάννου Ἀργυράκη** ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας του, πολλοὶ δὲ τῶν συμπολιτῶν μας, ἐκ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην τοῦ ἀλήστου ἐκείνου ἀνδρὸς, παρέστησαν κατὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον ἀκολουθίαν, ἐνοῦντες τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του εὐχὰς των πρὸς τὰς τοῦ ἱερ[illegible] κλήρου καὶ τῆς πενθούσης οἰκογ[illegible]ας του.

— Ἡ [illegible]λη ὀυνάδελφος τῆς γείτονος Τήνου «Πρ[illegible]νος» συνεπλήρωσε κατ' αὐτὰς δεκαπενταετηρίδα δράσεως ἐπιτυχοῦς ὅσω καὶ εὐστόχου, ἀείποτε διακρινομένη διὰ τὸ σεμνὸν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὸ μετριοπαθὲς τῶν ἰδεῶν, εἰς ὃ κυρίως ἔγκειται καὶ ἡ μακροχρόνιος αὐτῆς δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία. Τῇ φίλῃ συναδέλφῳ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας νὰ συμπληρώσῃ πολλὰς καὶ μακρὰς μετ' ἴσης ἐπιτυχίας καὶ πατριωτικῆς δράσεως ἐπετηρίδας.

— Εὐχαρίστως ἴδομεν συνεχιζομένην τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀγαπητῆς συναδέλφου «Ἀστὴρ τῆς Τήνου,» ἧς ἡ ἔκδοσις ἐπὶ μακρὸν διεκόπη, ἕνεκα τῆς ὑπὸ τὰς σημαίας προσκλήσεως τοῦ φίλου διευθυντοῦ της, οὗ τὴν ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας δικαιοτάτην ἐξαίρεσιν ἄσμενοι ἐπληροφορήθημεν.

ΕΛΕΝΗ Μ. ΝΑΥΤΗ

Σκληρᾶς εἱμαρμένης ἄωρον θύμα ἐγένετο χρηστὴ τῆς πόλεως ἡμῶν δέσποινα, σύζυγος καὶ μήτηρ προσφιλὴς, ἡ **Ἑλένη Μ. Ναύτη**, σύζυγος τοῦ σεμνοῦ ἐπιστήμονος καὶ προέδρου τοῦ καθ' ἡμᾶς δικηγορικοῦ Συλλόγου κ. Μιχαὴλ Γ. Ναύτη καὶ κόρη τῆς μεγάλης πολιτικῆς οἰκογενείας Λαδοπούλου, ἐν τῇ ἀκμῇ ἔτι τῆς ἡλικίας της, καμφθεῖσα ἀπὸ τὰς ὀδύνας νόσου σκληρᾶς καὶ ἀνιάτου.

Κλαίουσα τὸν πρόωρον θάνατόν της ὁλόκληρος ἡ καθ' ἡμᾶς κοινωνία, ἥτις τόσῳ τὴν ἠγάπησε διὰ τὰς ἀπείρους ἀρετάς της, τὴν σεμνότητα τοῦ ἤθους καὶ τὸ αἰμύλον τῆς συμπεριφορᾶς, βαρυπενθῆς παρηκολούθησε τὴν σεμνὴν καὶ ἐπιβάλουσαν ἐκφορὰν αὐτῆς, ὕστατον φόρον ἀγάπης ἀποτίνουσα εἰς ἐκείνην ἥτις μετέστη τῆς ζωῆς, πλείστους δὲ στεφάνους κατέθηκαν ἐπὶ τῆς σοροῦ της ἐκεῖνοι οἵτινες, ἐγγύτερον γνωρισαντες τὴν γλυκεῖαν ὕπαρξιν ἐκείνην, μετ' ἀδόλου αἰσθήματος τὴν ἠγάπησαν, κυριολεκτικῶς τὴν ἐλάτρευσαν.

Τὸ «Βῆμα» ζωηρῶς μετέχον τοῦ κοινοῦ πένθους διαβιβάζει θερμὰ τὰ συλλυπητήριά του τῷ τε συζύγῳ καὶ τοῖς τέκνοις, ὡς καὶ ὁλοκλήρῳ τῇ πατρικῇ της οἰκογενείᾳ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΕΙΣ ΑΛΗΘΙΝΗΝ

Ὁ Δήμαρχος Σύρου ἀνέφερε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν ἐνταῦθα Νομαρχίαν ὅτι κατὰ τὴν θέσιν Ἀληθινὴ ἀνασκάπτων τὴν ἄμπελον αὐτοῦ ὁ Α. Φρέρης εὗρεν ἀρχαῖα λείψανα ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ ἀξίας, ὁ δὲ κ. Νομάρχης εἰδοποιήσας ἡμᾶς περὶ τῆς εὑρέσεως τούτων ἀνέθηκε τὴν ἐξερεύνησιν αὐτῶν καὶ τὴν δι' ἐκθέσεως ἀναγραφὴν τῶν εὑρημάτων. Ἡμεῖς δὲ γνωρίζοντες ὅτι αὐτόθι ὑπῆρξέ ποτε συνοικισμὸς ἀρχαιότατος καὶ κατὰ τὴν θέσιν ταύτην ἔχει εὑρεθῇ ἀπὸ τοῦ 1842 κτίριον ἀνῆκον πιθανώτατα εἰς ἱερὸν ἀγνώστου θεότητος (Κ. Ζωντανοῦ, περὶ Σύρου καὶ Ἑρμουπόλεως, Ἱστ. Σύρου, σελ. 134 κ. ἑ), ὅπερ δυστυχῶς ἐθεωρήθη τότε ἀτόπως σπήλαιον Φερεκύδους, ὁ δὲ Κ. Στέφανος (Ἐπιγρ. Σύρου, σελ. 38, ἀρ. 9 καὶ 40 ἀρ. 10) ἐθεώρησεν ἀνῆκον *Κυβέλῃ τῇ ἐν Σαμοθράκῃ Θεῷ* κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν, τὴν εὑρεθεῖσαν αὐτόθι μετὰ τοῦ σηκοῦ καὶ τοῦ κτιρίου μετὰ πλήθους συννόμων λίθων καὶ ἐδάφους ἱκανῶς ἀρχαίου (διπλοῦ κρηπιδώματος, ὡς γράφει) παρὰ τὸν ναΐσκον Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ,—ἐλάβομεν δύο ἐργάτας καὶ τὸν κ. Δήμαρχον συνοδοὺς καὶ προέβημεν εἰς τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ ἀγροῦ τοῦ Λ. Φρέρη, ἔνθα εὕρομεν τὰ ἐν τῇ κάτωθι ἐκθέσει ἀναγραφόμενα παρ' ἡμῶν.

Πρῶτον εὑρέθη πλὰξ λαξευτὴ, ἐπιμήκης ἐκ μαρμάρου Μ. 1,625 Πλ. 0,585 καὶ Πχ. 0,09 ὁμοία ταῖς τῶν ἐπιγραφῶν, ἀλλ' ἄνευ γραμμάτων, καὶ ἥτις, φαίνεται, ἐκάλυπτεν ἔδαφος κτιρίου, ὑπεστρωμένου αὐτῷ, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς βάσις στερεὰ εἰσόδου οἰκήματος ἀγνώστου ἡμῖν, οἱ δὲ περὶ αὐτὸ σύννομοι λίθοι καὶ ἡ συνεκτικὴ αὐτῶν ὕλη εἶναι ἐποχῆς Ῥωμαϊκῆς πιθανῶς, ἡ δὲ πλὰξ πρὸ πολλοῦ χρόνου τεθραυσμένη εἰς δύο ἄνισα τμήματα καὶ ἐλλιπὴς κατά τινα τῶν τῶν γωνιῶν αὐτῆς. φαίνεται, ἄλλοτε μετατοπισθεῖσα αὐτόθι ἐπὶ νεωτέρου ἐδάφους. Παρὰ δὲ τὴν βάσιν τοῦ κτιρίου καὶ ΒΔ. αὐτοῦ εὑρέθη ἐν σχήματι πίθου λιθόκτιστος μικρὰ δεξαμενὴ, βάθους 0,[illegible]5 καὶ διαμέτρου ἄνωθεν μὲν 0,445, κατὰ τὸ μέσ[illegible] 0,525 καὶ κατὰ τὴν βάσιν 0,165, στηριζομένη [illegible]πὶ ἐδάφους ἐκ πλακὸς ἐπιπέδου, ἔσωθεν περιγεγλυμμένη ἢ *ἐγλυμμένον κοίλωμα* ἔχουσα πρὸς ἐν[illegible]ποθήκευσιν πιθανῶς ἐλαίου ἢ οἴνου. Τοιούτου [illegible]δους πιθοειδῆ σχήματα εὑρέθησαν μέχρι τοῦδε γνωστὰ ἡμῖν ἐν τῷ κτήματι τοῦ Γ. Μαραγκοῦ [illegible]τὰ τὴν [illegible]θέσιν τοῦ ναΐσκου Ἁγ. Ἄννης, κατωτέρω τῆς ἀνασκαφείσης ἀμπέλου, πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Ἀληθινῆς εἰς Ἁγ. Παρασκευὴν, πρὸ 22 ἐτῶν καὶ ἐν τῷ κτήματι τοῦ Κοσμᾶ Ν. Βουτσίνου εἰς *Φοινικιὰν* πρὸ διετίας περίπου. Τὰ τοιαῦτα ὁμοιάζοντα σχεδὸν πρὸς *ληνὸν*, κοινῶς πατητῆρι, οἱ Σύριοι καλοῦσι *πολίμια* οὐδετέρως, πιθανώτατα ἐκ τῆς ἑλλην. λέξεως *ἀτολείμματα* σημαινούσης τὰ λείψανα, ἤτοι τὰ προϊόντα διαφόρων ἐκθλιβομένων καρπῶν ὑγρὰ, ὡς ὁ οἶνος, τὸ ἔλαιον κ.τ.λ.

Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἕτερον εὕρομεν ἀνασκάψαντες καλῶς τὰ πέριξ φρονοῦμεν ὅτι ταῦτα μόνα ὑπάρχουσιν ἐκεῖ νεωτέρας ἐποχῆς λείψανα κτιρίου τινος ἀγνώστου, ἡ δὲ πλὰξ πιθανῶς μετεκομίσθη ἐκ τῆς ἔναντι ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου, ὅπου ὡς γνωστὸν ὑπῆρχε ναὸς ἀρχαῖος, οὗ τὰ πολυπληθῆ αὐτόθι μάρμαρα δηλοῦσι τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ μετὰ σπηλαίου πρὸς Β. ἀποτελοῦντος τὸν *σηκὸν* τοῦ ἱεροῦ καὶ ὃν μεταγενέστεροί τινες ἐθεώρησαν ἀτόπως *σπήλαιον τοῦ Φερεκύδους* αὐτόθι, ὁ δὲ Κ. Στέφανος «*ὅρος Κυβέλης*» ἀνέγραψεν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς αὐτοῦ (σελ. 42), πρὸ αὐτοῦ ὅμως ὁ Πιττάκης ἀναφέρει ὅτι αὐτόθι ὑπῆρξε *ναὸς Δήμητρος καὶ Κόρης* (R vue Archéol. No 512), ἐν ᾧ ὁ νεώτερος Ἰ. Σβορῶνος ἀνέγραψεν ὅτι αὐτόθι ὑπῆρξε τὸ *Κοιράνειον ἄντρον* (Δ. Ἐφ. νομ. ἀρχαιολ. γ. 1900 σ. 59), περὶ οὗ ἡμεῖς ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει ἄλλοτε (ἐν Ἡμερολ. Α. Φουστάνου ἐν Σύρῳ, ἔτ. 1902, σελ, 65—81) ὁρίζοντες αὐτὰ βορειότερον παρὰ τὴν τοποθ. *Δελφῖνι*.

Περίληψιν τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀπεστείλαμεν καὶ εἰς τὸ Ἀρχαιολ. τμῆμα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δ. Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἄξιον συστάσεως θεωροῦμεν τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ μέρους τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου χάριν τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἐν Σύρῳ τῇ 1 Μαρτίου 1913.

Ἀνδρέας Φραγκίδης

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς ὄπισθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας τῶν Καθολικῶν οἰκίας τοῦ κ. Ἀρ. Σοφιανοῦ ἀποτελούμενον ἐξ αἰθούσης, 5 δωματίων, μαγειρείου, κελλαρίων κλπ. μετὰ δεξαμενῆς ὀμβρίου ὕδατος.

Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ "ΒΗΜΑΤΟΣ,,

ΟΜΙΛΟΥΝΤΕΣ ΟΦΘΑΛΜΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 112 φύλλου)·

Ἡ ἐπιστήμη τῆς τότε παρηκολουθεῖτο ἀπὸ μυστηριώδη τινὰ σκηνοθεσίαν, δὲν εἶχον ἀκόμη ἀνακαλυφθῆ οἱ ἰατροὶ τῶν αἰθουσῶν, οἱ εὐωδιῶντες φιλόσοφοι. Οἱ μετριοφρονέστεροι τῶν ἐξετάζοντες φιλόσοφοι. Οἱ μετριοφρονέστεροι τῶν ἐξεταζόντων δὲν ἠδύναντο νὰ παραδεχθῶσι σπουδαστήριον ἄνευ χοανῶν καὶ ἀμβυκῶν, ἢ ὄφεων τεταριχευμένων. Ὑπὸ τὸν μελετητὴν ὑπελάνθανεν ἀκόμη ὁ ἀλχημιστής. Ὁ Σαβέριος συνεμερίζετο τὰς ἀδυναμίας τῆς ἐποχῆς του. Τὸ ἐργαστήριόν του, παμμεγέθης θολωτὴ αἴθουσα, ἦτο ὑπέρπληρος ἀπὸ συσκευὰς ὑπομιμνησκούσας τὸν πρόλογον τοῦ Φάουστ. Ἐπεκράτουν ὅμως τὰ τεταριχευμένα ζῶα.

Ὁ Δόκτωρ εἶχε καταρτίσῃ σχεδὸν πλήρη συλλογὴν τῶν ζώων τῆς περιοχῆς. Τελειοποιῶν τὰς ἐν νηπιότητι ἔτι εὑρισκομένας μεθόδους τῆς ταριχεύσεως ἐσκέφθη νὰ ταριχεύσῃ ἕκαστον ζῶον ἐν στάσει ἀνάλογῳ πρὸς τὸ εἶδος του καὶ τὰς συνηθείας του. Καὶ τὸ ἐργαστήριόν του ἦτο πλῆρες ἀγρίων ζώων, κυνῶν τιθασευμένων, δειλῶν κονίκλων, ἰκτίδων εὐκινήτων τὰ ὁποῖα ἐξελάμβανε τις ὡς ζῶντα.

Ἐκεῖ ὅπερ κυρίως συνετέλει εἰς τὴν πλάνην ταύτην ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ζώων τούτων. Ἀκόμη καὶ ἂν ἐκ τῶν ἐγγὺς παρετήρει τις τοὺς ὀφθαλμοὺς τούτους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ διαφοράν τινα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν φυσικῶν. Τοὺς ὀφθαλμοὺς λοιπὸν τούτους τοὺς κατεσκεύαζεν ὁ Ἀνδρέας. Ἡμέραν τινα, ὅτε ἦτο μικρὸς, ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν ἰατρικὴν συμβουλὴν τοῦ δόκτορος Σαβερίου. Τὸν εὗρε καθήμενον πρὸ μικρᾶς τραπέζης, φυσῶντα διὰ μικροῦ σωλῆνος καὶ τήκοντα μικρὰς ῥάβδους ὑέλου διαφόρων χρωμάτων, ἃς συνεπεσώρευεν ἐπί τινος σιδηροῦ σύρματος.

Ἡ ἐργασία ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ, ὅστις ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ παραμείνῃ. Ὁ δόκτωρ συγκατατεθεὶς εὐχαρίστως, τῷ ἐξήγησε τὴν μέθοδον τῆς ἐργασίας. Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν προσοχὴν τοῦ νεοφύτου ὁ Σαβέριος ἦλθεν ἀπὸ τῆς θεωρίας εἰς τὴν πρακτικὴν καὶ τῷ εἶπε νὰ προσπαθήσῃ νὰ κατασκευάσῃ ὀφθαλμὸν γαλῆς.

Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ὁ Ἀνδρέας Λεκλὲρκ ἐπεράτωσε τὴν ἐργασίαν, ἣν διὰ πρώτην φορὰν ἐδοκίμαζε, καὶ παρουσίασεν εἰς τὸν κατάπληκτον διδάσκαλόν του ἔκτακτον ὀφθαλμὸν αἰλουροειδοῦς χρυσίζοντα, διακυγῆ, μὲ τὴν ἴριδα λεπτῶς ἀκτινουμένην, ὀφθαλμὸν προξενοῦντα φόβον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Σαβέριος δὲν κατέγινεν εἰς τὴν μιλτουργίαν, ἀφεὶς τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς τὸν Ἀνδρέαν.

Μετά τινα καιρὸν, καθ' ἡμέραν ἀργίας, ὁ νέος, χάριν διασκεδάσεως, κατέγινεν εἰς τὴν διακόσμησιν κρυσταλίνου κυάθου. Ὁ κύαθος ἦτο ἁπλούστατος, εἶχε τὸ σχῆμα κοινοῦ ποτηρίου ἄνευ ποδός. Ὅταν ἐξῆλθε τῶν χειρῶν του ἐστηρίζετο ἐφ' ὑψηλοῦ ἑλικοστρέπτου μίσχου ἐκ κυανοῦ κρυστάλλου. Εἶχε δύο κομψὰς ἑκατέρωθεν λαβὰς, ἐλισσομένας περὶ τὴν βάσιν διὰ ἀσυμμέτρου ἁρμονικότητος καὶ ἐκοσμεῖτο διὰ λεπτῶν ἐπινευρώσεων καὶ περικόμψων ἀνθυλίων. Ἐπὶ τῇ θέᾳ του ὁ Σαβέριος ἔμεινε ἔκθαμβος. Ἡ χρυσαλλὶς ἔθαυμασε τὸν βόμβυκά της καὶ ἐτάνυσε τὰς πτέρυγας. Ὁ σοφὸς ἀνὴρ ἔκτοτε προσεπάθησεν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἐδίδαξε τὸν νέον τὴν σχεδιαγραφίαν, ἐπεμελήθη τὰ τῆς ἐντελεστέρας ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐργαστηρίου του, ἐπεδόθη εἰς κοινὰς μετ' αὐτοῦ ἐρεύνας πρὸς ἀνακάλυψιν ὑλῶν δι' ὧν θὰ ἐτελειοποιεῖτο ἡ λάμψις τῶν χρωμάτων ἐν τοῖς ἐγκαύστοις καὶ τέλος συνετέλεσε πάσῃ δυνάμει νὰ τὸν ἀναδείξῃ συνιστῶν αὐτόν. Γνωρίζομεν δ' ὅτι ἐπέτυχε.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΑΕΤΑΝΟΣ Ι. ΤΣΕΡΤΙΝΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του ἐπὶ τῆς Πλατείας Δημοτ. Θεάτρου.
Τοὺς ἀπόρους δωρεὰν ἐν τῷ φαρμακείῳ κ. Ἰ. Μαραγκοῦ.